

ENTRENAR AMB HUMOR

Terry Venables, la flegma britànica del Barça

Terry Venables va aconseguir l'any passat allò que molts donaven per impossible: fer que el Barça es proclamés campió de la lliga. Però aquest anglès de 43 anys (complets el dia 7 de gener) s'enfronta aquest any amb un Barça més problemàtic: Schuster confessa voler abandonar el club, la lesió de l'escocès Archival i el Barça a uns quants punts del líder. Sigui com sigui, Terry Venables creu que es pot aconseguir el títol de la lliga i la Copa d'Europa.

—*Sr. Venables aquesta és la segona temporada que entrena el F. C. Barcelona, ¿què opina de l'actual futbol espanyol, i què n'opinava abans de venir?*

—En el futbol espanyol hi ha elements d'agressivitat, però jo, abans de venir, tenia la impressió que era un futbol molt més agressiu. Potser una altra sorpresa que he tingut ha estat el joc defensiu, sobretot l'any passat. Aquest any els equips rivals han vist que nosaltres vàrem guanyar la lliga la temporada passada marcant molts gols, i jo tinc la impressió que els altres equips han començat a adoptar una fórmula més ofensiva.

—*Vosté abans de ser l'entrenador del F. C. Barcelona entrenava equips anglesos. ¿Quina diferència fonamental ha trobat?*

—A Anglaterra, un entrenador sol treballar amb una plantilla d'uns 16 jugadors, i al mateix temps el club té dos equips amb una plantilla total d'uns 24 jugadors.

L'entrenador del Futbol Club Barcelona té opinions redones sobre la seua professió i el lloc on l'exerceix. Les presenta amb un humor especial, irònicament matisat.

Núria Costa i Oliver

A Anglaterra, 16 jugadors treballen amb el primer entrenador i els altres en tenen un altre, amb la qual cosa tots juguen, si no en el primer equip, en la lliga de reserves. Aquí, la diferència és que existeix una plantilla molt més àmplia, de 25 jugadors, tots ells de gran qualitat en comparació de la reduïda plantilla anglesa. Això significa que menys de la meitat pot jugar cada setmana i més de la meitat, que són futbolistes de gran cate-

goria, es queden sense jugar i aquesta és una gran dificultat per a l'entrenador. Però jo he de dir que els del Barcelona són un grup treballador fenomenal que accepta aquesta situació.

Terry Venables es mostra a la defensiva, pel recent conflicte de Bernd Schuster, que el va acusar de no recolzar-lo en la topada que ha tingut de nou amb la directiva.

—*Quan hi ha problemes a l'equip, i vosté ho sap bé, el responsable sempre és l'entrenador...*

—Quan l'equip guanya, tots han fet el seu paper i quan l'equip perd, també tots han fet el seu paper, per tant la culpa hauria de repartir-se. Però la vida futbolística no és així i normalment el cap de turc és l'entrenador. La vida és així i no crec que la canviem.

—*A la roda de premsa, quan li preguntaven si els equips rivals del Barça en la Copa d'Europa li treien la son, vosté ha contestat que el problema és poder-se despertar. ¿És una persona tranquil·la?*

—Sí. Jo crec que accepto bé les crítiques, ac-

«M'havien dit que el Barça era més que un club».

«Sóc un home tranquil».

cepto bé les derrotes. Però hi ha una cosa que em costa acceptar tranquil·lament i això és la injustícia. Si critiquen injustament a mi personalment o membres de la plantilla, o si em tergiversen les declaracions, llavors sí que m'enfado bastant.

Això ho saben bé els periodistes que dia a dia segueixen el Barça. Terry Venables diàriament i ajudat per Graham Turner repassa la premsa esportiva i escolta els programes de ràdio i televisió. Si algú tergiversa les seves declaracions o els dona una interpretació errònia, sap de cert que Venables el cridarà per dir-li que les declaracions que ell va escriure no eren certes.

—¿Vosté sabia que el Barça era més que un club, quan va arribar?

—M'ho havien dit...

—I ara que ja hi és, ¿creu que el Barça és més que un club?

—És que el Barça és un gran club. Però el que és més que un club és precisament el gran recolzament que té per part del públic.

—¿Aquest recolzament del públic i la gran atenció que li dediquen els mitjans informatius influeix en la seva feina?

—Tant si treballo en un club que té una afició de 15.000 socis o si treballo en un club que en té una afició de 100.000, jo sempre mantinc la meua filosofia. Jo respecto i prenc en consideració l'afició quant a buscar un futbol pràctic i que doni resultats i al mateix temps un futbol que agrada a l'afició. Així doncs a l'hora de prendre decisions dintre del vestuari no em deixo influir pel que l'ambient pugui suggerir, però sí que respecto

els desigs de l'afició quant al joc que intentem desenvolupar.

—Ja ha començat la segona volta de la lliga i el Barça continua a uns punts del líder. ¿Això el preocupa?

—Jo crec que estem bastant ben col·locats. El que m'agradaria més seria recuperar la forma física de tots els components de la plantilla, perquè ens esperen uns partits molt forts i sembla que cada setmana ens porti una nova collita de problemes. Jo no crec que la diferència de punts sigui insalvable, ¡ni de bon tros!, però estaria més tranquil si sabés que tots els jugadors estan sempre en condicions físiques per afrontar els compromisos que ens queden.

—Les lesions dels jugadors, ¿és el problema més difícil d'afrontar per l'entrenador?

—Jo intento no preocupar-me per les lesions. L'any passat sí que podia seguir aquesta filosofia però enguany el problema és que els lesionats s'han amuntegat. A més, han afectat homes que juguen en demarcacions similars dintre de l'equip, i la situació se n'ha sortit del que és normal.

—Un altre problema de difícil solució són els àrbitres. ¿Creu que els àrbitres espanyols tenen un paper massa protagonista en el terreny de joc?

—En qualsevol país les decisions de l'àrbitre poden influir en el resultat i sí que crec que aquí tenen massa protagonisme i se'ls dona massa publicitat, per al seu propi bé. Jo crec que l'àrbitre ja té massa feina. El que hauriem de buscar són fórmules per treure-li pressions, perquè actués

d'una forma més tranquil·la, sense les angoixes que ara ha de suportar.

—Vosté parla sempre del present, però a més d'entrenar també ha escrit llibres, ¿quan es retiri com a entrenador continuarà la seva faceta literària?

—Jo no miro el futur amb prismàtics, jo enfoco la meua vida, no sobre un pla diari, però sí mirant el final de temporada. Això, doncs, les que jo he donat com a fites, guanyar la lliga i la Copa d'Europa, també són vàlides en aquest sentit.

—¿I es pot viure fent projectes de temporada a temporada?

—D'aquesta manera porto 43 anys, així doncs... crec que la gent que fa plans a més llarg termini normalment no respecta els plans que ha fet. Conec gent que ho fa dia a dia...

Junt amb Terry Venables varen arribar al Barça Halan Harris, la seva mà dreta i segon entrenador, i Graham Turner traductor de Terry ja que aquest només entén una mica el castellà però no el parla. Terry, Halan i Graham són el trio d'asos en la banqueta de l'entrenador des de fa dues temporades en el Barça. Però junt amb Terry Venables, al Camp Nou, va entrar-hi una alenada d'aire fresc. El seu antecessor, Menotti, era considerat més filòsof que entrenador. Terry va instaurar la meticulositat anglesa als entrenaments i va incorporar el seu sentit de l'humor a les rodes de premsa.

—Sr. Venables, el seu sentit de l'humor tan anglès ha fet esclatar la rialla als informadors en més d'una roda de premsa...

—És normal per a mi, el sentit de l'humor és una cosa que sempre ha existit en mi fins i tot quan era jugador. Quan em vaig fer entrenador, no vaig veure per què havia de canviar, així és que jo vaig per la vida bastant obert en aquest sentit. I si estic feliç, dono l'aparença d'home feliç, i quan no sóc feliç, no faig res per amagar els meus sentiments. Sóc un home bastant transparent.

—El seu sentit de l'humor és molt diferent del del directiu madridista, el Sr. Mendoza, que va manifestar que el Barça guanyava perquè els ministres catalans l'ajudaven des de Madrid...

Mentre Halan Turner li tradueix la pregunta, Terry de primer esbossa un lleu somriure que acaba en una esclatant riallada d'orella a orella i sense deixar de riure contesta: «No sé si tenim botes per als ministres...». □